

Válasz út

Ariana, hétfő 13. április 2020 - 19:52:09

A héten hogy érsz rá?

Elgondolkodom. Mire az utolsó gombot is begombolom az ingemen, már nagyjából összeszedem fejben a hét programjait.

Csütörtökön mindenki épp.

Az ami napunk, ha lehet így mondani. Kicsit talán túlás, mert öt hete találkoztunk, de a csütörtök a biztos pont.

Tegnap épp azon kaptam magam, hogy várom ezeket az esteket.

A holnap úgysem jó. Szerdán interjúra megyek, arra az értékelni szeretnék feleli Valter, majd rám villant egy mosolyt. Erről beugrik a holnapután délelőtti maratoni interjúztatás, és akaratlanul felőhajtok. Utálom, amikor cserélődik a csapat, de ez sosem rajtam múlik, nincs más lehetőségem, mint elfogadni.

Nekem is az a program. Az egyik alkalmazottunk úgy döntött, külföldre megy, úgyhogy rekordid alatt pótolnunk kell. Hová jelentkezett el? Érdéklődöm. Emlékeim szerint hasonló a végzettsége, mint amit mi is keresünk. Na nem mintha felajánlanám neki a lehetőséget, nem húlyültem meg. Jól érzem magam vele, semmiképp sem mondanék le erről. Így is örülök, hogy még nem unt meg.

Miért, elszípkáznál a konkurenciától? Vigyorogtam, de kikerüli a választ. Hát jó, értem én, tartsunk valamennyi távolsgot. Kíváncsi vagyok, ott az életről kőzeljön. Nem mintha tiltakoznék, mert nagyon kellemesen telik vele az idő. Mióta szakítottam, talán a Q az első, akivel teljesen megtalálom a közös hangot.

Természetesen nem.

Nem is tudnám. A HR-es csak a barátom, úgyhogy borítékolva van, hogy megkapom az állást. Már ha az igazgatóvezető vagy ki rábólint, mert állítólag egy fapicsa mondja, aztán felnevet. Sosem hallottam még, hogy ezt pasira mondták volna. A barátom szerint meleg, és nagyon fura figura.

Ez szöveget a fejembe. Vajon rólam miket mondhatnak a beosztottjaim? Nekem is akadnak húzósaabb időszakaim, bár igyekszem elválasztani a magánéletemet és a munkát. Nyilván ez nem mindig sikerül, a szakítás környekén gyanúsán elviselhetetlen lehettem. És folyamatosan mogorva. Így utólag belegondolva, nem irigylem azokat, akik akkortájt körülvettek.

Kalappal azért.

Kösz.

Még beszélgetünk, aztán kikísér. Szerencsére vele vannak közös témáink is, külföldön akkor sem lett volna több alkalom, ha az eddigi legjobb partnerem lenne. Nevettek már ki érte, de az a fixa ideám, hogy szeretem az értelmes emberek társaságát.

Otthon sokadja megnyitom az e-mailjeimet. Még mindig nem mondtam sem igent, sem nemet az egyik felkérésre, pedig nagyon kecsegtet a lehetőségek. A problémák csak az, hogy rühellem a változásokat. A munkakör viszont tele van kihívásokkal és izgalmakkal, de fogalmam sincs, igazán nekem való-e. Az illetékesek szerint igen, ami roppant megtisztelő, mégis haladékosan értem a döntéshoz.

Rosszul alszom. A munkahelyi stressz az agyamra mehetett, mert hol azt álmodom, hogy visszautasítom az állást, hol azt, hogy egy nagyon is ismerős arcot interjúztatok, aki rám mészik a beszélgetés közepén. A vége az, hogy csatakosra izzadom magam, mire felkelek, és fáradtabb vagyok, mint mielőtt ágyba bújtam. Mámint a sajátomban.

Igazság szerint vicces is lehetne a dolog, ha nem velem történe. Így viszont nagyon nincs kedvem nevetni.

Valter is zavarba j ön. Gyan úsan azon gondolkodik, mit reag áljon, mert n émi tan ácsalans ág ut án kezét akar ny újtani, de a mozdulat f élbet örik.

Öm, szia mondja ink ább, ezzel pedig meghat ározza a tov ábbiakat.

Szervusz felelem nagyon r öviden.

Ismeritek egym ást? k érdezi gyanakodva a koll égan Qm. Emi mindig is a gyors felfog ás ár ól volt h íres, szerintem most is kap ásb ól leesett neki a nyilvánval ó.

Igen.

Fapicsa. A sz ó hirtelen beugrik, d üh ös leszek t Qle. A lelkem kivettem ez ért a csapat ért, és ez a g úny év a h ála.

Csod ás.

Ahogy ti is, ha minden igaz jegyzem meg kiss é nyersen. Emi feszengve szorongatja a mapp áj át, szerintem arra csak most j ött r á, hogy ak ár bajban is lehet.

Üljünk le mutatók a sz ékekre, b ár szerintem minden sz ív élyess éget n élk ül öz az aj ánlatom. A profizmusomat viszont egyik ük kedv é ért sem adom fel.

Az interjú ny ögvenyel Qsen megy, én lep Qd öm meg a legjobban, hogy a v ég ére úgy érzem, Q a t ök életes jel ölt. Ami valljuk be, t öbbfronton is probl ém ás.

Hazudn ék, ha azt áll ítan ám, nem vagyok csal ódott. Vezet Qk ént persze ör üln öm kellene, hogy v égre olyan emberre akadtam, akinek megvan a megfelel Q tud ása, r áadásul a csapatba is remek ül illene. N álunk az ért sz árnyal minden projekt, mert er Qs az összetart ás. Csak h át & akkor k öz öttünk nyilvánval óan v ége. B ár nem tudom, mit sajn álkozom, hiszen még el sem kezd Qd ött igaz án. Tal án nem is lenne bel Qle semmi, n éh ány alkalom ut án b úcs út inten énk egym ásnak.

Legal ábbis ezzel nyugtatom magam.

Elk ösz ön ünk. Nem tudom, mi ért, de kezét ny újt, és én elfogadom. Bizsereg a b Qr öm az érint és ét Ql. Emi el Qremegy, hogy ajt ót nyisson, addig Valter halkan megsz ólal.

Cs üt ört ök ön.

Nem tudom, hogyan érti. Folytassuk, mintha mi sem t ört ént volna? Vagy m ár nem akarja az áll ást? Esetleg azt hiszi, úgysem venn ém fel? Tele vagyok k érd ésekkel. Lehet, az ért eml ítette a holnapot, mert akkorra megtal áljuk a v álaszatokat?

Az eg ész napomra r átelepszik ez a bizonytalans ág. R áadásul a koll ég áim k öz ött is rosszul érzem magam, mert fogalmam sincs, m égis h ányad án állok vel ük. Eddig abban a tudatban éltem, hogy mindenkivel j óban vagyok, vacak r ád öbbenni, hogy ábr ándokba ringattam magam. Elv égre, ha tiszteln ének, nem g únyol ódn ának rajtam.

Besz élhetn énk?

Emi megjelen ése kiragad a gondolataimb ól. B ólintok, erre beljebb s ét ál, és becsukja maga ut án az ajt ót. Na, ez tanuls ágos lesz.

Figyelj, a mai utolsó sr ác egy kedves ismer Qs öm. Nem tudom, ti mennyire ismeritek egym ást, mert bel Qle nem tudtam ut ána kih úzni, sz óval hozz ád fordulok.

Megr ágom a v álaszt. V ég ül összef qz öm az ujjaimat, és érdekl Qd ést sz ínlelve megk érdezem:

Mi ért érdekes ez?

H át & Emi t ényleg nagyon feszeng, m ég sosem l áttam ilyennek. Eredetileg meg íg értem neki, hogy sz ólok az érdek ében.

Igen, ezt eml ítette, m ég miel Qtt tudtuk volna, hogy hozz ám j ön.

Nem érdekel, hogy sokat mondok, b ár azt az ért meg állom, hogy k öz öljem vele, a g únynevet is el árulta nekem.

B ármennyire haragszom, Qket sem akarom enn él kellemetlenebb helyzetbe hozni, meg nekem is k ínosabb lenne a szitu áci ó, ha el Qhozakodn ék vele. A v ég én m ég a s értett jelz Qt is megkapn ám.

Most nem tudom, hogyan tov ább neveti Emi zavartan. Sz étt árom a karom, jelezve, hogy én sem vagyok sokkal okosabb

ez ügyben, de aztán csak ücsörögném, szóval valamivel kénytelen leszek én el Qrukkolni.

Majd kitaláljuk, és értesítünk róla, jó?

Bólint, majd rögtön elköszön, és sebesen eltűnik. Nem hibáztatom a menekülést és ért, legszívesebben én is ezt tenném.

A laptopomra sandítok. A fenébe is, napok óta visszautasítózóvegen töröm a fejem, de most nagyon kedvem lenne elfogadni az ajánlatot. Még szerencse, hogy hirtelen felindulásból sosem hozok döntést.

Várom az estét. Általában héték körül találkozzunk, Valter ráadásul üzenetet is ír, hogy biztosan áll-e a program. Nem látom értelmét lemondani, mert egy-két dolog erőteljesen tisztázza a szöveget. Márpedig minél hamarabb, annál jobb, szerintem mindkettőnknek.

Kifejezetten bosszant, hogy hezitálok kissé az ajtó elött ácsorogva. Fogalmam sincs, hogyan fogok távozni ma este, mennyire leszek feldúlt. Most nem is épp a szex hájt, pedig eddig ez értetelenségtől átkoztunk. Nem mintha nemet mondanék, akkor sem, ha kellene. Gondolatban megrázom magam. Gyáva, az nem igazán voltam soha, a halogatás is csak nemrégiben jellemző rám.

Szia!

A mosolya rám égi, bár az értőn émi zavart felfedezek rajta, miután beenged. Az elmúlt két-három alkalommal már elment az udvariaskodás közülünk, rendszerint az elszórában a lényegre térünk. Most viszont itallak innál, mint az első este.

Elég kényes helyzetbe csöppentünk nevetgél, miközben a bort bámulja a pohárban. Azt azonnal megjegyezte, hogy csak szívesen iszom, és bár állítólag én nem, most azzal koccintunk.

Valóban.

Sajnálom. Úgy érzem, kicsit jobban eljárt a szám, mint kellett volna kér bocsánatot, és látom rajta, hogy tényleg bántja az egész. Erre nem teljesen számítottam. Már az is ciki lenne, hogy pont hozzáatok felétéliztem, de nekem el kellett dicsekednem azzal is, hogy nyert ügyem van. Nyilván így értelmét veszítette, de attól még & Tényleg elnézést.

Bólintok. Kortyolok a borból, és ismét megállapítom, hogy az ízlése jó. Hogy a bántásban lehetek ilyen szerencsétlen? Vele legalább jó éreztem magam.

Talán hálás is lehetnék jegyzem meg nem túl lelkesen. Nélküld talán sosem derült volna ki számomra, mit is gondolnak rólam a kollégáim.

A kezébe temeti az arcát.

Tényleg bocs!

Semmi baj, sóhajtom, pedig ez hazugság, és szerintem én is tudja, úgyhogy helyesbíték. Jó, ez nem igaz. Nagyon a szívemre vettem, de majd kiírom. Tudod, a lelke kitettem a csapatomért.

Valter szemöldöke felível a meglepetéssel.

Ez Émília életem éneke volt, nem az övé.

Na, ettől nem tudom, mit érzek. Az interjú óta ezen vagyok kiakadva, erre kiderül, hogy talán feleslegesen. Elfut a méreg.

Csodás. A szemembe bezzeg mosolyog.

Valter felsóhajt. Közelebb mozdul, újratölti a poharam, miután lehúztam a tartalmát. Aztán csak bámulunk egymásra hosszútávra. Hát, ahogy kinéz, épp Q úgysem lesz semmi más.

Egyébként tényleg te vagy a legmegfelelőbb jelölt eddig. Csak épp nem hinném, hogy tudnék veled együtt dolgozni – mondom Qszintén, de Valter nem csodálkozik a hallottakon. Valószínűleg pontosan erre jutott én is.

Igen, sejtettem, hogy Qs írt meg a gyűlöletben. Elmosolyodva forgatja a borospoharat a kezében, aztán felpillant rám, ezt a nézet pedig ismerem. Haragszol annyira, hogy kukázunk az eddigiekre, vagy &?

Direkt nyitva hagyja a kérdést. Egy pillanatig hezitálok csak.

Az úgy felém menet átfut az agyamon, hogy elfogadom az állást, és talán megkaphatja Q is a pozíciót. Közöttünk pedig végződik, ahogy végződik. Vagy éppen kezdődik?

Vége